

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/631/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415206720
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2017:8415206720.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: SECAPITAL S.á.r.l., so sídlom 9 rue du Laboratoire, Luxemburg L-1911, Luxemburské veľkovoľvodstvo, registračné číslo B 108305, zastúpeného JUDr. Jiřím Šmídou, usadeným euroadvokátom, ŠMÍDA advokátni kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Ul. Svornosti 43, 821 09 Bratislava, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: Z. o zaplatenie 3.500,11 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 3. 9. 2015 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 3.500,11 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.500,11 eur od 16. 12. 2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodňoval tým, že dňa 28. 8. 2013 uzatvorili žalobca a žalovaný právny dokument s názvom "Dohoda o urovaní". Tvrdil, že predmetom urovnania bol dlh žalovaného z úverovej zmluvy/zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX, ktorú žalovaný uzavrel so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. dňa 20. 10. 2009 a na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 2.833,60 eur, pričom spolu s úrokmi vrátiť mal sumu 3.972,54 eur. Žalobca sa podľa svojho tvrdenia v žalobe stal vlastníkom pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, a to dňa 17. 3. 2013. Tvrdil, že medzi žalovaným a žalobcom bola výška postúpenej pohľadávky vo výške 3.646,69 eur sporná a tak sa dohodli, že záväzok vo výške 3.646,69 eur sa nahrádza záväzkom vo výške 3.500,11 eur. Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu sa zaviazal uhradiť sumu 3.500,11 eur spolu so zmluvným 6 % ročným úrokom, spolu teda sumu 4.583,72 eur formou 115 mesačných splátok, pričom v zmysle dodatku zo dňa 27. 10. 2014 došlo k zmene splátkového kalendára a výšky splátok tak, že žalovaný mal dlh vo výške 4.583,72 eur uhradiť v 117 mesačných splátkach. V žalobe žalobca uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalovaný nehradil dlh tak ako sa zaviazal t.j. v dohodnutých termínoch a výške splátok, celý dlh sa stal v súlade s bodom 5 v dôsledku omeškania žalovaného so splátkou splatnou dňa 15. 12. 2014 splatným v uvedený deň. Žalovaný po dátume splatnosti podľa žalobcu neuhradil nič, pričom celková dlžná čiastka predstavuje ku dňu podania žaloby 3.500,11 eur.

2. K žalobe žalobca ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil vo fotokópii Dohodu o urovaní zo dňa 28. 8. 2013, Dodatok č. 1 k dohode o urovaní zo dňa 27. 10. 2014, Výpis z obchodného registra žalobcu, Oznamenie o postúpení pohľadávok zo dňa 26. 3. 2013, Zosplatenie dlhu zo dňa 11. 8. 2015, podací hárok k zosplateniu dlhu zo dňa 11. 8. 2015 a úverovú zmluvu.

3. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril tak, že proti žalobe nemá žiadne námietky a v plnom rozsahu ju uznáva, chcel by ale žalobcu poprosiť o splatenie dlhu splátkami, lebo nie je schopný zaplatiť celú sumu jednorázovo, keďže je nezamestnaný, pracuje len na dohodu, je bez domova, býva v pivnici a je rád, že z toho čo zarobí vôbec vyžije.

4. Dňa 1. 7. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa jeho prechodných ustanovení, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 1. 7. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP. Postupujúc podľa § 292 CSP súd po uvedenej zmene právnej úpravy žalovaného ako spotrebiteľa písomne poučil o možnosti zastúpenia a o jeho procesných právach a povinnostiach.

5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa nedostavil predvolaný právny zástupca žalobcu ani žalobca, napriek riadnemu a včasnému predvolaniu. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, o jeho odročenie nežiadali, uviedli, že žalobca by súhlasil so splátkovým kalendárom, ktorý by zohľadňoval finančnú situáciu žalovaného a dovolil úhradu záväzku do 5 rokov, pretože dlhšia doba splátok by spôsobila neúmerný nárast výšky úrokov z omeškania, preto mesačná výška splátok by mala byť cca 80,- eur. Súd v súlade s ust. § 180 CSP rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalobcu a právneho zástupcu žalobcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody na odročenie pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

6. Žalovaný sa k žalobe na pojednávaní vyjadril tak, že sumu, ktorú od neho žalobca žiada, by dokázal splácať jedine v splátkach, nakoľko nemá celú takúto sumu k dispozícii. Pri svojom výsluchu uviedol, že je pravda, že v roku 2009 uzavrel zmluvu so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., pričom pôžičku kým pracoval aj splácal. Tvrdil, že keď už nepracoval a nemohol splácať, prišla mu výzva na zaplatenie s upozornením že ak to neurobí, bude to vymáhať exekútor, pričom potom, asi od roku 2010 bolo ohľadom toho ticho, žiadna komunikácia nebola až do roku 2013 keď mu telefonoval a prišiel za ním domov nejaký pán K. zo spoločnosti KRUK a u neho v aute podpísal predmetnú dohodu o urovaní so splátkami 40,- eur mesačne. K okolnostiam uzavretia dohody o urovaní ďalej uviedol, že ten pán mu povedal, že každý mesiac v deň splátky príde a splátku od neho vyberie, že chodí takto po viacerých ľuďoch v okolí, celé jednanie v aute trvalo asi 20 minút. Podľa tvrdenia žalovaného on tú spoločnosť nekontaktoval, ani nenamietal žiadnu spornosť záväzku, telefonovali mu oni sami a aj ten pán prišiel sám od seba, rozprávali sa hlavne o tých splátkach a chápal to tak, že sa dohadujú na splátkach. Žalovaný uviedol, že o premlčaní mu nič povedané nebolo, on ani nevie čo je to premlčanie.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, keďže ho považoval za nevyhnutný pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu (§ 295 CSP), oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

8. Z obsahu zmluvy číslo XXXXXXXX súd zistil, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaný uzavreli písomnú zmluvu označenú ako žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 2.833,60 eur za účelom úhrady záväzkov žalovaného v tejto výške voči spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. a voči VÚB banke, a.s. vzniknutých z 3 skôr uzavretých zmlúv. Žalovaný mal tento úver podľa zmluvy splatiť 39 mesačnými splátkami vo výške 101,86, pričom v zmluve je uvedené, že celková suma „pôžičky“ je 3.972,54 eur, celkové náklady spotrebiteľa že sú 2.833,60 eur a pri údají o konečnej splatnosti je uvedené 39 mesiacov. Ročná úroková sadzba uvedená v zmluve bola 23,97 % s tým, že RPMN je 23,97 %. Pri mieste určenom na podpis zmluvy je uvedené, že žalovaný zmluvu podpísal v Ľubici dňa 28. 9. 2009 a zástupca veriteľa ju podpísal v Poprade dňa 20. 10. 2009.

9. Listom zo dňa 26. 3. 2013 (čl. 15 spisu) adresovaným žalovanému mu spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. oznámila, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7. 3. 2013 svoju pohľadávku, ktorá vyplýva zo zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 20. 10. 2009 spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia postúpila na žalobcu a že k vymáhaniu dlhu žalobca splnomocnil spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o.

10. Z dohody o urovaní uzavretej medzi žalobcom, zastúpeným spoločnosťou KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o. a žalovaným dňa 28. 8. 2013, z časti A Úvodné ustanovenia bolo zistené, že právny predchodca veriteľa spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. a dlžník dňa 20. 10. 2009 uzavreli zmluvu č. XXXXXXXX, na základe ktorej poskytol právny predchodca veriteľa dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 3.972,54 eur a dlžník sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnutý úrok. Dňa 7. 3. 2013 došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy č. XXXXXXXX. Podľa časti B dohody nazvanej Konštatovanie sporných skutočností dlžník záväzky vyplývajúce zo zmluvy riadne a včas neplnil a preto má dlžník voči veriteľovi ku dňu uzavretia dohody záväzok v celkovej výške 3.646,69 eur vrátane príslušenstva (úroky, úroky z omeškania, náklady veriteľa spojené s uplatnením pohľadávky), s ktorého zaplatením je dlžník v omeškani. Je tam uvedené, že dlh pozostáva z istiny vo výške 3.034,59 eur, úroku a úroku z omeškania vo výške 580,72 eur a zmluvnej pokuty, poplatkov a inkasných nákladov vo výške 31,40 eur. V bode 3 časti B sa uvádza, že medzi veriteľom a dlžníkom je výška záväzku dlžníka z titulu zmluvy sporná, z tohto dôvodu uzatvárajú účastníci dohodu o urovaní na základe ktorej urovnávajú vzájomné práva a záväzky vyplývajúce zo zmluvy a to spôsobom uvedeným v časti C tejto dohody. Podľa časti C dohody veriteľ a dlžník sa dohodli na urovaní záväzkov dlžníka voči veriteľovi tak, že doterajší záväzok dlžníka vrátane jeho príslušenstva zaniká a nahrádza sa novým záväzkom dlžníka uhradiť veriteľovi dlžnú čiastku vo výške 3.500,11 eur spolu s úrokovou sadzbou 6 % p. a. z dlžnej čiastky úveru. Celková čiastka je tak 4.583,72 eur (je tvorená súčtom úveru a jeho príslušenstva a celkových nákladov. Celkové náklady tvorí úrok vo výške 6 % p.a. z dlžnej čiastky úveru. Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje 6,17 %). Táto čiastka bude dlžníkom uhradená prostredníctvom pravidelných mesačných splátok vo výške rozvrhnutých v dohode. Dlžník je oprávnený uhradiť svoj dlh úplne alebo čiastočne pred lehotou splatnosti. V takom prípade má veriteľ právo na náhradu nákladov, ktoré mu vzniknú v súvislosti so splatením dlhu pred lehotou splatnosti, za podmienok stanovených zákonom. V časti C bod 2 dohody sa ďalej uvádza, že dlžník týmto svoj záväzok (dlh) podľa ods. 1 uznáva čo do dôvodu a výšky a zaväzuje sa ho uhradiť spôsobom uvedeným v tejto časti C. V prípade omeškania dlžníka so zaplatením akejkoľvek platby sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % z dlžnej čiastky za každý i len začatý deň omeškania so zaplatením platby. Tým nie je dotknutá povinnosť dlžníka hradiť úrok z omeškania vo výške stanovenej Obč. zákonníkom. Dňom úhrady sa rozumie deň, keď sú peňažné prostriedky pripísané na účet veriteľa s variabilným symbolom presne špecifikovaným v dohode. Pokiaľ sa dlžník ocitne v omeškani s úhradou akejkoľvek splátky, stáva sa celý záväzok s príslušenstvom bez ďalšieho okamžite splatný. Dlžník je v takomto prípade povinný zaplatiť celú dlžnú čiastku veriteľovi do 3 dní odo dňa splatnosti príslušnej platby, s ktorou úhradou je dlžník v omeškani, a ktorá viedla k splatnosti celého záväzku. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou ktorejkoľvek platby alebo v prípade porušenia inej povinnosti dlžníka má veriteľ voči dlžníkovi právo na zaplatenie všetkých nákladov, ktoré veriteľovi vzniknú v súvislosti so súdnym alebo mimosúdnym vymáhaním. Podľa časti D dohody označenej ako Záverečné ustanovenia dohoda je vyhotovená v dvoch rovnopisoch z ktorých každý má silu originálu a každý z účastníkov dostane po jednom rovnopise. V prípade, že sa niektoré ustanovenia dohody ukážu neplatnými alebo niektoré ustanovenia chýbajú, zostávajú ostatné ustanovenia tejto dohody touto skutočnosťou nedotknuté. Na miesto dotknutého ustanovenia nastupuje ustanovenie príslušného všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré je svojou povahou a účelom najbližšie k zamýšľanému účelu dohody. V prípade, že by sa prípadná neplatnosť týkala časti tejto dohody, na základe ktorej sa urovnávajú všetky vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, je dlžník v takomto prípade povinný plniť svoj záväzok uvedený v časti B bode 1 tejto dohody, a to v termínoch a lehotách pôvodných tak, ako by táto dohoda nebola uzatvorená. Účastníci prehlasujú, že si túto dohodu prečítali, že bola uzatvorená po vzájomnej dohode podľa ich pravej a slobodnej vôle, vážne a zrozumiteľne a nebola uzatvorená v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Na dôkaz tohto pripojujú svoje podpisy. Dohoda nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu tejto dohody oboma zmluvnými stranami. Akékoľvek zmeny tejto dohody je možné urobiť len na základe písomných číslovaných dodatkov, ktorú budú podpísané oboma zmluvnými stranami. Účastníci sa zároveň dohodli a úhrade dlžnej sumy v splátkach - časť C. Z dodatku č. 1 k dohode o urovaní (čl. 6 spisu) súd zistil, že dňa 27. 10. 2014 bol k uvedenej dohode uzavretý dodatok, ktorého účelom bolo nové rozloženie dlžnej sumy v splátkach uvedených v časti C „Urovanie“ dohody o urovaní v rozsahu a spôsobom, ako je uvedené v čl. III tohto dodatku.

11. Listom zo dňa 11. 8. 2015 (čl. 16 spisu) spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o. oznámila žalovanému, že sa dostal do omeškania so splátkami dlhu, ktorý uznal dohodou zo dňa 28. 8. 2013 vo výške 3.500,11 eur, a to so splátkou splatnou dňa 15. 12. 2014 a z toho dôvodu bol jeho dlh

zosplatnený, pričom žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie sumy 3.500,11 eur spolu s úrokom z omeškania od 16. 12. 2014 najneskôr do 22. 8. 2015.

12. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná a preto mu neostávalo iné, než ju v celom rozsahu zamietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov.

13. Žalobca uplatnený nárok vyvodzuje z dohody nazvanej „Dohoda o urovaní“. Aj vzhľadom k jeho odôvodneniu žaloby je zrejmé, že základ aj výšku celého uplatneného nároku vyvodzuje práve z tejto dohody, pričom zjavne mal za to, že vzhľadom na ňu nie je potrebné sa vôbec zaoberať pôvodným úverovým vzťahom medzi žalovaným a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., keďže o samotnom základnom úverovom vzťahu sa v žalobe zmienil len okrajovo, čo v iných, skutkovo a právne obdobných sporoch pred tunajším súdom odôvodňoval tým, že svoj nárok požaduje z dohody o urovaní ktorá podľa platného práva nahrádza pôvodný záväzok novým záväzkom. Súd však za účelom posúdenia povahy, platnosti a účinkov „Dohody o urovaní“ vzhľadom na skutočnosti uvedené v ďalšej časti tohto odôvodnenia považoval za nevyhnutné zaoberať sa aj pôvodným úverovým vzťahom. Preto sa v súdnej veci zaoberal jednak tým, či „Dohoda o urovaní“ je spôsobilým podkladom na prisúdenie tvrdeného nároku žalobcovi. Vzhľadom na zákonnú povinnosť súdu prihliadať pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu na oslabenie nároku vrátane jeho premlčania vyplývajúcu mu z ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1. 5. 2014 sa v súdnej veci, rovnako ako v každej inej spotrebiteľskej veci zaoberal tiež otázkou, či žalobca svoje tvrdené právo (alebo jeho časť) neuplatňuje po uplynutí premlčacej doby.

14. V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1. 5. 2014. orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

15. Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku (podporne pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Zo znenia, ale aj logiky, zmyslu a účelu uvedenej právnej úpravy, ktorým je ochrana spotrebiteľa pritom vyplýva, že ak je súd povinný na uvedené skutočnosti prihliadnúť aj bez návrhu, musí tak urobiť aj vtedy, ak by sám spotrebiteľ voči nároku uplatnenému proti nemu sám nič nenamietal, ako je tomu v tomto prípade. Nemôže byť tiež pochybností o tom, že pri posúdení otázky premlčania práva žalobcu zo spotrebiteľského vzťahu so žalovaným je potrebné vychádzať z ustanovení o premlčaní v Občianskom zákonníku (viď ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 v ktorom už tento judikoval, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou).

16. Vychádzajúc z predloženej zmluvy konečná splatnosť úveru mala nastať po 39 mesiacoch. Keďže zmluva bola uzavretá dňa 20. 10. 2009 a splátky mali byť splatné na mesačnej báze, pričom pri každej splátke plynula premlčacia doba samostatne, nemôže byť najmenších pochybností o tom, že v čase, kedy bola žalovanému na podpis predstretá dohoda o urovaní, teda dňa 28. 8. 2013 právo veriteľa bolo z časti premlčané, keďže stalo sa tak po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka. Niet preto pochyb o tom, že splátky najskôr splatné boli už v čase uznania dlhu premlčané o čom v ňom nie je ani zmienka. Žalobca ako profesionál musel, alebo aspoň mal pri postúpení pohľadávky vedieť, že nadobúda pohľadávku z časti premlčanú, teda sám a dobrovoľne išiel do rizika jej reálnej nevykonalnosti, čo nie je možné obísť následným špekulatívnym konaním a obchádzaním zákona na úkor spotrebiteľských práv žalovaného. Žalobca dňa 28. 8. 2013 predložil žalovanému na podpis dohodu o urovaní a uzavretí splátkového kalendára. Z nej však v tomto súdnom konaní žiadne nároky vyvodzovať nemôže. Súd totiž žalobcom predloženú dohodu o urovaní z ktorej žalobca vyvodzuje tu uplatnený nárok považuje za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi) a tiež s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok vážnosti vôle zo strany žalovaného na jej uzavretie. Rozpor so zákonom spočíva v tom, že nebol splnený zákonný predpoklad dohody o urovaní - spornosť pohľadávky a nesprávne bola ustálená výška dlhu. Rozpor s dobrými mravmi súd vidí v skutočnostiach rozvedených nižšie týkajúcich sa spôsobu uzavretia tejto dohody so žalovaným aj v nadväznosti na

ustanovenia verejnoprávneho predpisu slúžiaceho na ochranu spotrebiteľa - zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a čo sa týka nedostatku vážnosti vôle zo strany žalovaného na uzavretie tejto dohody, ten bol nepochybne preukázaný výsluchom žalovaného v spojení so samotným obsahom a formou danej dohody tak ako to súd uvedie v ďalšej časti tohto odôvodnenia.

17. Je treba hneď úvodom podotknúť, že v súdenom spore v procesnej rovine jedná sa o spor s ochranou slabšej strany, konkrétne spotrebiteľský spor (§ 290 a nasl. CSP), nakoľko uplatňuje sa v ňom nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. V hmotnoprávnej rovine to má základ v tom, že zmluva uzavretá právnym predchodcom žalobcu - Consumer Finance Holding a.s. so žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou. Právny predchodca žalobcu je obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov z vlastných peňažných zdrojov nebankovým spôsobom. Žalovanému bol právnym predchodcom žalobcu poskytnutý úver, pričom zo zmluvy uzavretej na vopred pripravenom formulári spolu s predtlačnými zmluvnými podmienkami zjavne bez možnosti ovplyvnenia ich obsahu žalovaným vyplýva, že úver nebol poskytnutý na účel výkonu podnikania, zamestnania či povolania, keď aj z označenia žalovaného v nej (identifikačnými znakmi typickými pre fyzickú osobu nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) je zrejmé, že sa jednalo o spotrebiteľský úver. Zo zmluvy, z jej koncepcie i použitej terminológie typickej pre spotrebiteľské úvery vyplýva, že sa malo jednať o spotrebiteľský úver a ako taký ho vyhodnotil aj súd, keďže aj sám žalobca predložil spolu so zmluvou aj formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím bol nepochybne preukázaný spotrebiteľský charakter úveru. Preto súd predmetnú úverovú zmluvu v zmysle § 1 a § 2 písm. a) a b) a § 3 ods. 1 a 2 v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka považoval za zmluvu spotrebiteľskú. Prípadný nespotebiteľský charakter záväzkového vzťahu strán koniec koncov žalobca, nesúci v tejto časti dôkazné bremeno nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil, pričom súd za preukázaný má jeho spotrebiteľský charakter aj vzhľadom na samotným žalobcom predložený formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

19. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. Podľa § 4 ods. 2 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať

- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Podľa § 4 ods. 3 tohto zákona pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

22. Podľa § 4 ods. 4 tohto zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

23. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá právnym predchodcom žalobcu so žalovaným je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na

predtlačených tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a v § 53 výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

24. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd v prejednávanej spore za preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 2.833,60 eur (teda nie vo výške 3.972,54 eur ako je nesprávne a zavádzajúco uvedené v časti A bod 1 dohody o urovaní, keďže suma 3.972,54 eur v zmysle zmluvy predstavuje nie poskytnutú sumu, ale sumu ktorá sa spolu s úrokmi mala vrátiť). V danom prípade súd je toho názoru, že spotrebiteľský úver, ktorý bol žalovanému poskytnutý je z dôvodov rozvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia bezúročný a bez poplatkov, čo má zásadný vplyv na posúdenie nároku žalobcu v tomto spore. Právnenému predchodcovi žalobcu totiž okrem iného nepochybne nevznikol nárok na zaplatenie sumy 3.646,69 eur uvedenej v „dohode o urovaní“ pozostávajúcej okrem iného z úrokov a poplatkov špecifikovaných v bode 2 časti B tejto dohody, vznikol mu iba nárok na vrátenie úverovej istiny rovnajúcej sa výške sumy reálne poskytnutej v prospech žalovaného, t.j. 2.833,60 eur.

25. Z ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 4 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonnom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, rovnako musí obsahovať v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ aj uvedenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

26. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy č. XXXXXXXX súd konštatuje, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje. Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje zákonným spôsobom a správne uvedený údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ani údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V úverovej zmluve sa takéto podrobné údaje nenachádzajú a pokiaľ takéto údaje poskytuje veriteľ až v splátkovom kalendári, či inak po uzavretí zmluvy, nie je tento údaj obsiahnutý v zmluve v čase akceptácie zmluvy oboma zmluvnými stranami. Navyše aj údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa je v zmluve uvedený absolútne zjavne nesprávne a v rozpore so zákonom.

27. Medzi nevyhnutné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedodržanie má za následok jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť patrí v zmysle už citovaného § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Vychádzajúc z obsahu tu posudzovanej zmluvy o úvere je však nutné konštatovať, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere túto náležitosť neobsahuje. Zmluva obsahuje len výšku mesačnej splátky - 101,86 eur bez špecifikácie a absolútne nikde neobsahuje údaj o termínoch splatnosti splátok.

28. Ako už bolo uvedené, samotná absencia náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), znamená, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené údaje pritom v žiadnom prípade nemôžu nahradiť podmienky a všeobecné obchodné podmienky k zmluve o pôžičke. Ak totiž zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/) a s ich neuvedením spojil tak závažný dôsledok, akým je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (4 ods. 3 posledná veta) tak je zrejme, že

tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené v takejto zmluve a nemohli byť nahradené odkazmi na všeobecné či iné podmienky.

29. V zmluve je uvedená suma mesačnej splátky 101,86 eur. Ďalej je tam počet splátok - 39 a na druhej strane je tam uvedené, že konečná splatnosť je o 39 mesiacov. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ-tretia komora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. c/a H.) nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V súdenom spore podmienky zmluvy neumožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a najmä presný údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže zmluva žalovaným podpísaná bola 28. 9. 2009, veriteľom až dňa 20. 10. 2009 a nie je v nej vôbec uvedené, kedy mala byť zaplatená prvá splátka. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a H., súd konštatuje, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku, keď navyše ako údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa je uvedená suma výšky úveru hoci vychádzajúc z údajov o „celkovej sume pôžičky“ rovnajúcej sa prepočtu výšky a počtu splátok je zrejmé, že správne ako celkové náklady spotrebiteľa mala byť uvedená suma 1.138,94 eur (3.972,54 eur - 2.833,60 eur). Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tu súdenom spore ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súd ako už uviedol má za to, že zmluva neobsahuje presný údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve je v tejto súvislosti uvedené, že konečná splatnosť je 39 mesiacov, čo podľa názoru súdu nie je určitým a zrozumiteľným vyjadrením konečnej splatnosti aj vzhľadom na to, že nie je v zmluve uvedený termín splatnosti prvej splátky ani deň v mesiaci, kedy majú byť jednotlivé splátky hradené, čo bolo v súdnej veci veľmi dôležité aj preto, že zmluva žalovaným podpísaná bola dňa 28. 9. 2009 a veriteľom až dňa 20. 10. 2009. Čo sa týka konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm. g/ zákona 258/2011 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy), niet pochýb o tom, že ten musí byť určený presne, jasne, určito a zrozumiteľne. V tu posudzovanej zmluve ale absentuje jasný údaj o konečnej splatnosti, lebo tam nie je dátum, termín konečnej splatnosti. Nestačí len dedukcia z toho, že to má byť 39 mesiacov, keď navyše tu zo zmluvy vôbec nie je zrejmé kedy a v ktorom mesiaci mala byť zaplatená prvá splátka a ako sa mali platiť. Údaj o konkrétnom termíne- dátume konečnej splatnosti nie je pritom uvedený ani v predloženej formulári o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere kde je takisto nesprávne uvedená aj suma celkových nákladov spotrebiteľa, keď omylom je tam namiesto nej duplicitne uvedená výška úveru. Spotrebiteľ má byť v zmysle zákona jasne a zrozumiteľne informovaný o konkrétnom termíne, dátume konečnej splatnosti, ktorý musí byť v zmluve výslovne uvedený bez ohľadu na to, že je možné ho vyvodiť z počtu splátok. Ak by za postačujúcu bola považovaná možnosť jednoduchého výpočtu termínu konečnej splatnosti, v takom prípade by v zmluve vždy stačilo uviesť náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. t.j. výšku, počet a termíny splátok a zákonodarcu by do zákona vôbec nemusel zakomponovať samostatné ust. § 4 ods. 2 písm. g), zákona 258/2001 Z.z., nakoľko tieto by potom úplne stratili zmysel, lebo z výšky, počtu a termínov splatnosti splátok by sa termín konečnej splatnosti dal vypočítať vždy. Zákon o spotrebiteľských úveroch ale napriek tomu osobitne, jasne a jednoznačne hovoril o jednej z náležitostí zmluvy - konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa názoru súdu musí to byť konkrétny termín, čo potvrdzuje aj vývoj právnej úpravy, keď v súčasnom zákone o spotrebiteľských úveroch je už výslovne ako náležitosť zmluvy uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/). Takýto jasný, určitý a zrozumiteľný údaj ale v zmluve absentuje a nie je ho možné ani vyvodiť, keďže chýbajú termíny splatnosti splátok a dátum prvej splátky. V zmluve vôbec nie je uvedený dátum prvej splátky ani poslednej splátky ani termín splatnosti jednotlivých splátok. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú podľa textu zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou v čl. 6 bod 6.1 je uvedené, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom, inak v sume a termínoch uvedených v zmluve a/alebo Podmienkach a/alebo VOP. V bode 6.2 je uvedené, že pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo zmluve a/alebo Podmienkach a/alebo VOP stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci a v bode 6.4 je uvedené, že prvá splátka je splatná nasledujúci

mesiac po uzatvorení zmluvy a/alebo doručení služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Priamo v Zmluve teda neboli presne určené termíny splátok. Nič také v zmluve uvedené nie je, a ani z textu všeobecných obchodných podmienok a formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné zistiť presný termín splátok (je uvedené do 20. dňa v mesiaci, takže z tohto textu vyplýva, že to mohlo byť kedykoľvek od 1. do 20. dňa v mesiaci). Z takto uvedeného znenia nie je možné presne zistiť termín splátok ani deň poslednej splátky. Poskytnutý úver súd preto posudzoval ako úver poskytnutý bez úroku a bez poplatku.

30. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z.z. považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, keďže veriteľom použité vyjadrenie náležitosti zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. g/, i/ a j/ zákona v zmluve nezodpovedá požiadavke tohto zákonného ustanovenia.

31. Vyššie uvedený záver je podstatný pre posúdenie neskoršej dohody o urovaní uzavretej medzi stranami.

32. Podľa § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodou o urovaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať.

33. Podľa § 585 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o urovaní uzavrieť písomne: to isté platí, ak sa dohoda týka premlčaného záväzku.

34. Podľa § 585 ods. 3 Občianskeho zákonníka doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovania.

35. Ako vyplýva už z označenia spornej dohody „o urovaní“, ale aj s poukazom na už citované zákonné ustanovenie § 585 a násl. Občianskeho zákonníka je nepochybné, že tento inštitút má opodstatnenie vtedy, ak práva alebo záväzky účastníkov sú sporné. Ako vyplýva z ničím nespochybnenej výpovede žalovaného na pojednávaní, tento predpoklad dohody o urovaní naplnený nebol a ako uviedol samotný žalovaný, on žiadnu spornosť práv netvrdil, sám žalobcu nekontaktoval, oslovil ho on cestou pána ktorý ho navštívil doma a bavili sa hlavne o splátkach, teda dohodu podpísal len preto, lebo si myslel že ide len o dohodu o splátkach. Nevedel, že podpisuje aj dohodu o urovaní a napokon ani nerozumel tomuto inštitútu a jeho dôsledkom, pričom nebol informovaný ani o čiastočnom premlčaní jeho dlhu. Vychádzajúc z tvrdenej výšky dlhu žalovaného z úverovej zmluvy je zrejmé, že neplnenie záväzkov z nej malo byť zo strany žalovaného dlhodobé, podľa samotného žalovaného s ním o úvere od roku 2010 nikto nekomunikoval, a je tak nielen nepreukázané, ale aj nanajvýš nepravdepodobné aby zrazu po toľkých rokoch nečinnosti začal žalovaný sám od seba tvrdiť žalobcovi nejakú spornosť záväzku a vôbec riešiť svoj (vtedy už z veľkej časti naturálny) záväzok.

36. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že dlh žalovaného v čase podpísania spornej dohody o urovaní (28. 8. 2013) bol už z veľkej časti premlčaný. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Vzhľadom k tomu, že úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný mal na tento úver zaplatiť veriteľovi Consumer Finance Holding, a.s. len sumu poskytnutej istiny vo výške 2.833,60 eur. Keďže nepochybne šlo o úver, ktorý sa mal splácať v mesačných splátkach a výška mesačnej splátky na rozdiel od splatnosti splátok a konečnej splatnosti bola jednoznačne a zrozumiteľne v zmluve dohodnutá v sume 101,86 eur, potom žalovaný úver (len vo výške reálne mu poskytnutej úverovej istiny) mal v skutočnosti splatiť v 28 splátkach (2.833,60 eur : 101,86 eur), pričom pri každej splátke plynula premlčacia doba samostatne. Niet preto pochyb o tom, že splátky najskôr splatné boli už v čase uznania dlhu v dohode o urovaní premlčané o čom v ňom nie je ani zmienka. Je preto zrejmý dôvod, prečo žalobca zvolil postup uzavrieť dohodu o urovaní a nie len uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, kde by musel žalovaného upozorniť na premlčanie jeho dlhu. Takémuto postupu žalobcu však súd nemieni poskytnúť právnu ochranu, pretože považuje ho za rozporný s princípom, ktorý je upravený v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia dohody o urovaní, konkrétne v § 4 ods. 8. Podľa citovaného zákonného ustanovenia predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je

v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazujú zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ako už bolo uvedené, niet pochyb o tom, že právny vzťah z danej úverovej zmluvy je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon dohody o urovnaní (k tomu pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/37/2012 - 88 zo dňa 7. 6. 2012). Aj Dohoda o urovnaní musí zodpovedať všetkým všeobecným náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná a musí mať všetky zákonné náležitosti pre ten ktorý právny úkon. Najmä jej v nej potrebné riadne a zrozumiteľne špecifikovať spornú výšku pohľadávky.

37. Žalobca vnútil žalovanému ako spotrebiteľovi podpísanie dohody o urovnaní, aj keď neboli k tomu naplnené zákonné predpoklady (spornosť pohľadávky), v dohode uviedol výšku dlhu, ktorá bola v rozpore s právnym posúdením skutočnej výšky dlhu a zahrnul do nej z veľkej časti premlčaný dlh, čím znevýhodnil spotrebiteľa, keďže v prípade platnosti tejto dohody by mu začala plynúť nová premlčacia lehota, čím by došlo k jej neúmernému predĺženiu oproti pôvodnej zmluve.

38. Už uvedené dôvody vychádzajúce z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. vedú k jednoznačnému záveru, že v dohode o urovnaní je nesprávny údaj o výške dlhu vzhľadom na prijatý záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako už súd uviedol v predchádzajúcej časti rozsudku. Aj preto súd túto dohodu o urovnaní považuje za absolútne neplatný právny úkon. Táto dohoda bola vopred naformulovaná a pripravená žalobcom, žalovaný tam mohol doplniť už len miesto jej podpisu a svoj podpis, a podľa názoru súdu z nej nevyplýva spornosť nárokov strán konania. V texte je uvedené výhradne tvrdenie žalobcu o celkovej výške záväzku a dôvodnosti uzavretia dohody o urovnaní s poukazom na spornosť pôvodného záväzku, ale z textu nie je zrejmé, v čom mala spočívať táto spornosť. Pôvodný záväzok bol nahradený novým, ktorý je v konečnom dôsledku vyšší ako pôvodný záväzok. Zároveň je určenie nového záväzku čo do jeho výšky aj neurčité a nezrozumiteľné, pretože úrok bol uvedený vo výške 6 % p.a., ale RPMN bola 6,17 %, takže záväzok by mali tvoriť okrem úroku aj iné náklady. Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že jedným z predpokladov urovnania je vzájomné ustúpenie účastníkov dohody od niektorých práv, ktorí sa môžu zaviazat' k novým vzájomne podmieneným povinnostiam, ale v tomto prípade došlo iba navonok k ustúpeniu zo strany žalobcu čo sa týka výšky dlžnej pohľadávky (ktorá je však v konečnom dôsledku ešte vyššia ako pôvodná), pričom zo strany žalovaného k žiadnemu ústupku nedošlo. Žalobca konal v neprospech žalovaného, keď vzhľadom na dátum uzavretia dohody o urovnaní (28. 8. 2013) a splatnosť splátok pôvodného záväzku z bezúročného úveru dojednaného ešte v roku 2009 je zrejmé, že pôvodný záväzok bol z časti premlčaný, ale v samotnej dohode nie je táto skutočnosť vôbec spomenutá a ani nebolo preukázané, že žalovaný bol o tejto skutočnosti informovaný. Žalobca podľa názoru súdu konal v rozpore s dobrými mravmi, keď podsunutím dohody o urovnaní žalovanému privodil ako spotrebiteľovi ujmu, pretože dohoda ho zaväzovala na plnenie sčasti zjavne premlčaného a oproti pôvodnému záväzku aj navýšeného nového záväzku. Takýmto spôsobom formulovaná dohoda nie je pre spotrebiteľa zrozumiteľná a určitá a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobca podľa názoru súdu nekonal dobromyseľne a čestne, pričom jeho konanie možno považovať aj za nekalú obchodnú prax.

39. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

40. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

41. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že daná dohoda o urovnaní je v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, ktorý nedostatok má za následok absolútnu neplatnosť takéhoto úkonu.

42. Vychádzal z okolností, za ktorých dochádzalo k podpisu dohôd, keď nejde o prvý takýto prípad posudzovaný súdom a tak súdu z jeho činnosti je známe a potvrdilo to aj dokazovanie v tomto spore,

že dlžníci boli vyhľadávaní a osobne kontaktovaní bez akéhokolvek predchádzajúceho upozornenia (dohodnutia si návštevy vopred s informáciou, čoho sa bude návšteva týkať, aby sa mohli na stretnutie pripraviť a poprípade aj vopred s niekým poradiť), čím pochopiteľne žalobca našiel dlžníkov nepripravených resp. minimálne prekvapených, v dôsledku už len toho mal určitú výhodu voči nim.

43. K spornosti záväzku súd opätovne uvádza, že nebolo preukázané, že by pred podpisom dohody mal vôbec žalovaný akýmkoľvek spôsobom namietat spornosť nejakého záväzku voči žalobcovi, tento to poprel, a je zrejmé, že žalovaný ako aj iní dlžníci boli navštívení bez predchádzajúcej komunikácie, s už vopred vyplneným formulárom o spornosti. Ako už súd uviedol, prejednávacia vec zapadá do rámca väčšieho počtu vecí žalobcu v ktorých si tento aktuálne uplatňuje nároky z rovnakých dohôd o urovnaní (napr. spory spisová značka 10C/632/2015, 10C/18/2016, 10C/633/2015, 10C/629/2015). Všetci žalovaní pritom v uvedených sporoch žalobcu nezávisle na sebe na pojednávaní jasne potvrdili, že oni žiadnu spornosť práv netvrdili, ani nevedia čo to je dohoda o urovnaní, sami žalobcu nekontaktovali, oslovil ich on cestou človeka ktorý ich navštívil doma a bavili sa len o splátkach, teda dohodu podpísali len preto, lebo si mysleli, že ide len o splátkový kalendár. Nevedeli, že podpisujú aj dohodu o urovnaní a napokon ani nerozumeli tomuto inštitútu a jeho dôsledkom, pričom neboli o nich informovaní a neboli informovaní ani o premlčaní svojho dlhu. Obsah a forma tu predloženej dohody o urovnaní, ktorá je totožná ako dohoda v hore uvedených sporoch svedčí o tom, že aj v tu súdenom spore išlo o obdobný prípad.

44. Pritom dohodou o urovnaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka si účastníci záväzkového právneho vzťahu odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že ich ruší a nahradzuje ich novými, t.j. doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený záväzkom novým, ktorý vyplýva z urovnania. Účelom a zmyslom urovnania podľa daného ustanovenia je odstrániť spornosť alebo pochybnosť aj napr. čo sa týka výšky pohľadávky, jej splatnosti a pod., ktorá spornosť alebo pochybnosť môže byť skutková i právna, objektívna i subjektívna a predísť ním ďalším nezrovnalostiam alebo sporom. Spornosť práva v zmysle § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje rozdielny názor účastníkov na otázku existencie, platnosti záväzku, jeho kauzy či obsahu (napr. aj v akom rozsahu má byť plnené a kedy). Stačí, že jednej zo strán právneho vzťahu sa určité právo z neho vyplývajúce javí sporným pre pochybnosť hoc aj subjektívnej povahy.

45. V súdenom prípade, ako to výslovne zo znenia bodu 3. časti B „Konštatovanie sporných skutočností“ vyplýva, mala byť spornou výlučne výška ňou nahradzovaného záväzku žalovaného ako dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi. Takúto v dohode vymedzenú spornosť však vykonané dokazovanie nepreukázalo a podľa názoru súdu takáto spornosť je v dohode uvádzaná len „pro forma“ v snahe urobiť formálne zadosť zákonnej požiadavke existencie spornosti, resp. pochybnosti v dovtedajších právach a povinnostiach účastníkov z ich právneho vzťahu a z toho dôvodu urovnaním nahradiť celý dovtedajší záväzok novým záväzkom.

46. Spôsobom konania žalobcu cez nejakého pracovníka zástupcu žalobcu, ak nie cielene, tak nepriamo, bol navodený stav, aby žalovaní nemali priestor dobre si uvážiť možné následky svojho konania a teda, aby zbytočne nešpekulovali a nekonali inak, ako si to predstavuje žalobca. Cieľom žalobcu zjavne bolo takýmto spôsobom s ohľadom na to, koho sa mu podarí zastihnúť v mieste bydliska dlžníka, riešiť zabezpečenie a vymožitelnosť svojich záväzkov, ktoré mal nadobudnúť postúpením. K tomu zvolil z hľadiska možnej efektivity dosiahnutia ním zamýšľaného cieľa pre neho najúčinnjší spôsob osobného kontaktovania dlžníkov v mieste ich bydliska bez predchádzajúceho upozornenia na takúto návštevu, ale z hľadiska dlžníkov (spotrebiteľa) a ich schopnosti skutočne sa slobodne rozhodnúť, najmenej vhodný spôsob (pre už uvádzanú nepripravenosť spotrebiteľa, moment jeho prekvapenia a jeho možný stres až strach čo by sa mohlo udiat, ak by nepostupovali podľa predstáv žalobcu). Iná by bola situácia, ak by žalobca písomne kontaktoval dlžníkov, ktorým by zaslal možné návrhy riešení existujúceho dlhu, poskytol im primeranú lehotu na rozhodnutie, či majú to záujem riešiť žalobcom navrhovaným spôsobom alebo zaslaním nejakého iného návrhu z ich strany, s prípadným oznámením ďalších svojich krokov, ktoré by realizovali v závislosti na spôsobe konania (rozhodnutia) dlžníka.

47. Je tiež potrebné uviesť, že žalovanému bola prinesená na podpis dohoda, ktorej text neumožňoval robiť v nej zmeny (okrem možnosti vybrať si krížikom z možností súhlasím/nesúhlasím), teda žalovaný mal fakticky možnosť (aj ak by si dohodu prečítal) túto buď podpísať alebo odmietnuť ju podpísať, takže ide o dohodu formulárového charakteru, ktorej obsah žalovaný nemohol ovplyvniť.

48. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd považoval daný úkon za úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, keďže svojim účelom dohoda odporuje zákonu, nakoľko v nej konkrétne uvádzaná spornosť dovtedajšieho záväzku, bola uvádzaná len čisto formálne, keďže žalovaný pred podpisom dohody nijakým spôsobom výšku svojho záväzku nerozporoval. S poukazom na spôsob konania žalobcu uvedený vyššie súd považuje dohodu o urovnaní aj za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a nedostatok vážnosti vôle na strane žalovaného uzavrieť takúto dohodu keď jeho skutočným úmyslom bolo zjavne maximálne len dohodnúť sa na splátkach.

49. V súvislosti s aplikáciou § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný súd uvádza, že má za preukázané, že žalovaný nemal záujem uzatvoriť dohodu o urovnaní, tento právny úkon mu vnútil žalobca, ktorý mu vôbec nevysvetlil jeho dôsledky a jeho význam. V tejto súvislosti je možné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Mcd0 9/2012, ktorý zdôraznil, že v spotrebiteľských právnych vzťahoch má prioritu princíp ochrany práv spotrebiteľa pred princípom „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) a poukázal na to, že pri predkladaní návrhu spotrebiteľovi musia mu byť poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie týkajúce sa príslušného právneho úkonu. Pre platnosť každého právneho úkonu sa vyžaduje okrem iného sloboda a vážnosť vôle. Tá je výsledkom určitého psychického rozhodovacieho procesu. Dohoda o urovnaní dlhu je právnym úkonom a osoba, ktorá sa slobodne a vážne rozhodne pre tento právny úkon má byť uzrozumená s podstatou daného právneho inštitútu a jeho dôsledkami. To v danom prípade u žalovaného absentuje a aj z toho dôvodu súd považoval daný právny úkon za absolútne neplatný.

50. Navyše podľa súdu dohoda o urovnaní práve ohľadom výšky dlhu je aj nezrozumiteľná, čo je tiež dôvod jej absolútnej neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to aj vzhľadom na to, že sa v nej uvádza dlh 3.500,11 eur a zároveň suma 4.583,72 eur, ktorá má obsahovať aj úrok, ale za aké obdobie je tento úrok počítaný, už uvedené nie je, keďže je uvedená len úroková sadzba 6 % ročne.

51. Pretože z neplatného úkonu nemôže žalobca požadovať zmluvné plnenie, súd potom žalobu zamietol v celom rozsahu. Súd sa zaoberal aj skutočnosťou či by žalobcovi nepatriel nárok na peňažné plnenie na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od pôvodného veriteľa Consumer Finance Holding, a.s. Tu však súd musel brať do úvahy, že nárok žalobcu by bol v tomto prípade vzhľadom na dátum podania žaloby premlčaný v celom rozsahu a tiež by nemohol byť priznaný podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. Ako už totiž bolo uvedené, splatnosť poslednej splátky bezúročného a bezpoplatkového úveru nastala po 28 mesiacoch od uzavretia zmluvy, teda vo februári 2012. A keďže žalobca žalobu podal (doručil súdu) až dňa 3. 9. 2015, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby, nárok žalobcu ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve je celý premlčaný. Vzhľadom na zákonný príkaz vyplývajúci z už citovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa preto nemohol súd premlčané právo žalobcovi priznať, a preto jeho žalobu v celom rozsahu zamietol.

52. Koniec koncov, argumentácia súdu o neplatnosti takejto „Dohody o urovnaní“ a jej dôvodoch už nemôže byť pre žalobcu nijako nová, či prekvapivá, keďže závery súdu sa nijako neodlišujú od záverov, ku ktorým v skutkovo a právne obdobných veciach žalobcu dospeli aj iné súdy (viď. napr. rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 11C/352/2015 alebo 15C/467/2015, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/28/2016, rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 27C/410/2015, či rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10C/8/2015, všetky verejne dostupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR).

53. Z uvedeného je zrejmé, že nielen súd v prejednávanej veci, ale hneď niekoľko súdov naprieč republikou po samostatnom, podrobnom, na sebe nezávislom skúmaní praktík žalobcu v súvislosti s uzatváraním „Dohody o urovnaní“ dospelo k záveru o neplatnosti a nekalosti týchto obchodných praktík poškodzujúcich spotrebiteľa a vyvodili z toho takisto závery o absolútnej neplatnosti daného dojednaní.

54. Rozhodnutia všeobecných súdov nie sú v zmysle Ústavy SR všeobecne záväzné a dotýkajú sa len účastníkov konania, v ktorého rámci boli vydané, k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty ale neoddeliteľne patrí princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda

to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (pozri napr. Ústavný súd Slovenskej republiky, Uznesenie z 22. 11. 2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25). Podobne aj ESLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatoval, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne. Rastúci význam princípu právnej istoty v podobe konzistentného rozhodovania súdov v skutkovo a právne podobných veciach potvrdzuje koniec koncov aj nový Civilný sporový poriadok účinný od 1. 7. 2016, ktorý tento princíp povýšil na jeden zo svojich základných princípov s tým, že odklon je možný len v prípade výnimočných skutkových a právnych osobitostí prípadu kedy ho možno presvedčivo a dôkladne odôvodniť (viď článok 2 CSP). V prejednávanej veci súd nenašiel žiadne objektívne a presvedčivé argumenty pre odôvodnenie odchylenia sa od záverov vyššie citovaných rozhodnutí súdov vo vzťahu k posúdeniu daného nároku žalobcu, nakoľko s týmito sa plne stotožňuje.

55. Záverom súd vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu zo dňa 14. 7. 2017, v ktorom tento tvrdil, že žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uznal nárok žalobcu dodáva nasledovné. Súd písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe nepovažoval za platné a účinné uznanie základu a výšky celého žalobou uplatneného nároku a záväzok zaplatiť ho. Navyše, i keby bol uznávací prejav žalovaného formálne perfektný, Slovenská republika je v zmysle Ústavy SR právnym štátom materiálnym, nie formálnym, preto aj ochrana práv (nehovoriac už o ochrane spotrebiteľských práv ako práv slabšej zmluvnej strany) aj zo strany súdov musí byť materiálna, nie len formálna. Uznanie nikdy nevzniknutého nároku na úroky a poplatky za spotrebiteľský úver vyvodzovaného zo zmluvy a dohody o urovaní odporujúcej zákonu v spotrebiteľskej veci vzhľadom na princípy a príkazy spotrebiteľskej ochrany nemožno akceptovať. Európska legislatíva aj judikatúra súdov ukladá súdu povinnosť urobiť všetko, čo je v jeho právomoci, aby spotrebiteľa nezaviazal neprijateľným plnením (podporne pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/365/2013 zo dňa 8. 10. 2014 alebo rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 11C/70/2014 zo dňa 5. 6. 2014). Európska únia zo strany všetkých jej orgánov a inštitúcií vrátane Európskeho súdneho dvora kladie dôraz na zvýšenú ochranu spotrebiteľa všetkými vnútroštátnymi orgánmi členských štátov EÚ. Posolstvo Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru je dokonca o zvýšenej ochrane spotrebiteľa aj proti jeho vôli, ak je to na jeho prospech, lebo spotrebiteľ nie vždy všetkým veciam dobre rozumie a aplikácia právnej úpravy preto musí byť taká, aby nebola len formálnym, ale skutočným príspevkom k naplneniu ochrany spotrebiteľa. Aj zákon o ochrane spotrebiteľa (napr. v už spomínanom § 5b) súdu ukladá povinnosť uskutočniť ex offo súdnu kontrolu bez ohľadu na postoj a stanovisko spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/148/2015, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa pre uznanie okrem iného z dôvodu rozporu s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Podľa tohto krajského súdu súd sa pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie musí zaoberať i tým, či vydanie rozsudku nie je vylúčené nielen povahou veci, ale i rozporom s kogentnými právnymi predpismi. Prvostupňový súd pochybil, ak pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie sa nezaoberal, či nie je v rozpore s predpismi pre ochranu spotrebiteľa a či by mohol schváliť zmier, pričom z okolností prejednávanej veci a doposiaľ zistených skutkových záverov je zrejmé, že by nemohol schváliť zmier vo vzťahu k uplatnenej uznannej pohľadávke žalovaným. Súd vzhľadom na všetko vyššie uvedené preto má za to, že bez ohľadu na to, že sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený nijako nerozporoval, bolo povinnosťou súdu vyplývajúcou mu z vyššie uvedených kogentných ustanovení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa zaoberať sa tým, či uplatnený nárok z ich pohľadu obstoje a po zistení, že im odporuje, vyvodíť z toho dôsledky a v plnom rozsahu žalobu zamietnuť. Aj v rozpore s elementárnym princípom spravodlivosti by bolo, ak by súd spotrebiteľovi, ktorý sa k sporu vôbec nevyjadril, hoci je k tomu vyzvaný poskytol ex offo ochranu (vzhľadom na povinnosť súdu vyplývajúcu z § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) a spotrebiteľovi, ktorý sa k sporu laicky, bez právneho zastúpenia vyjadril a nárok z neznalosti uzná by ju neposkytol, hoci sa voči nemu uplatňuje plnenie zjavne odporujúce kogentným ustanoveniam verejnoprávneho predpisu na ochranu spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

56. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. Žalovaný mal v spore plný úspech, preto mu vznikol nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, na pojednávaní výslovne uviedol, že náhradu trov konania priznať nežiada, preto súd v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.